

×

Mirko Pretnar: Pismo.

×

Tiho je pelo žalostinko listje nad njo v bregu. Čez cesto so bežale tihe sence, kakor slutnje smrti. Pred njo je vstal in zaplesal droben stebriček prahu, tako droben, da ga je jedva razločevala skozi debelo solzno plast, ki ji je bila zavesila oči. Solnce je zatemnelo in hladen veter je potegnil preko vrhov.

Streslo jo je.

Bolno bleda mlada jesen je zaplula nad travniki in gozdom ter dahnila skozi vejevje.

Ona pa je vrgla glavo vznak in ponujala svoje vroče čelo vetru, ki ga ji je ljubeznjivo poljubljal in se igral z lasmi.

In zadišalo je z bregov po umirajočem zelenju, po umrlih rožah, ki jih je bila tolikrat spletala v šopke njemu.

Ali je mogoče, da je odšel? Odšel — brez poljuba?

Obstala je sunkoma, brez diha.

... Drevje je zavzdihnilo v jesenskem vetru. Po golih prostranih travnikih se je izprehajala smrt. Preko polja so plaho letale ptice pevke in iz gozdov so se oglašale vrane...

Vihar v prsih je silil na dan. Iz strahu pred njim je bežala, bežala s poslednjimi močmi in prispela je domov v svojo sobico. Zdelo se ji je, da vlada v njej zatohla tesnoba, mrtvaško hladna tihota vse okrog.

Pogledala je na uro. Je že zamudila! Ošteta bo, tovarišice pa jo bodo zbadljivo gledale! Ali, kaj bi vse to...

Planilo je na dan; kakor silna vročica ob hudi bolezni, kakor neurje iz napetih oblakov, presekanih od prvih bliskov.

«Oh, saj danes ne morem v šolo!» je zaplakala na glas in se zgrudila na divan, kjer jo je divje stresal jok, jok...

Mirko Pretnar:

Pismo.

Zdaj ljubim vse:
drevo in travnik in bilke in cvetke,
ki na njem cveto,
in goro in gozde in vas domačo
in to nebo,
ki pod njim kakor monštranco
v srcu nosim svojo tiho ljubezen.
Zdaj ljubim in čutim prav vse,
kakor da pada tvoja daljna,
tvoja draga senca na nje.

A je senca se "centar mysta" - je jasnej
Poned 17/7 '9